

bragt ret stor klarhed over. Jeg har hørt nogle få udmeldinger. Jeg hørte med interesse den konservative ordfører være meget optaget af nærhedsprincippet, og derfor vil jeg godt på et tidspunkt have en kommentar til, hvad den konservative ordfører set i det lys synes om, at en af udmeldingerne i går fra sundhedsministeren var en fælles EU-optagethed af fedme. Hvor hører det hjemme i forhold til overvejelser om nærhedsprincippet? Det synes jeg kunne være en ganske interessant debat.

Jeg synes, det er lidt bekymrende, at når jeg lytter til den offentlige debat, har jeg kun hørt to udmeldinger ud over de temaer, man så at sige skal afslutte i det danske formandskab, og ud over det store tema om udvidelsen, som vi er enige om. Jeg har kun hørt de to temaer, som henholdsvis sundhedsministeren og europaministeren har rejst. Europaministeren: Hvordan holder vi fremmede ude? Og sundhedsministeren: Hvordan bekæmper vi i fællesskab fedme? Man kunne betegne det som de to f'er, og jeg synes, det er lidt pauvert og lidt snævert, man satser. Der er jo store og afgørende europæiske dagsordener i øjeblikket, helt afgørende spørgsmål om vores fælles fremtid og om, hvad vi vil med vores kontinent.

Kl. 16.40

Jeg synes, der er to helt afgørende spørgsmål, som vi skal koncentrere debatten om. Det første er udvidelsen, og det andet er en fælleseuropæisk udenrigspolitik som en modvægt imod den p.t. totale amerikanske dominans i udenrigspolitikken. Det er de to dominerende dagsordener, og det er her, vi fra SF's side vil kaste vore kræfter ind.

Først om udvidelsen: Udvidelsen er det vigtigste velfærds- og sikkerhedsprojekt for Europa overhovedet. Spørgsmålet er, hvordan vi sikrer en fair udvidelse med ansøgerlande, som ikke deler op i A-medlemslande og B-medlemslande, og uden at det sølvtæppe, der er trukket gennem Europa, fastholdes. Det gælder retten for ansøgerlandenes borgere til at søge arbejde også i de nuværende medlemslande, hvor der jo er de 7-årige overgangsordninger, som er meget lange overgangsordninger. Det gælder i forhold til landbrugsdiskussionen, hvor jeg ikke synes, at regeringen eller ordførerne fra regeringspartierne har været ret præcise.

Hvis man diskuterer situationen med polske landmænd, er deres skræksscenario, altså det, som de har fået stillet i udsigt, at landbrugsstøtteordningen de første 10 år kun skal være en

fjerdedel, 25 pct. I de 10 år vil de så møde konkurrence fra lande, der har 100 pct.s støtte fra landbrugsordningerne. Det er da ikke pænt over for de nye medlemslande, at de skal udkonkurreres på den måde af de etablerede lande, der beholder støtten. Det er ikke fair over for de nye lande, der ikke får støtten.

Vi står jo med en unik chance for at få afskaffet de landbrugsstøtteordninger. Det er 330.000 kr. pr. brug i Danmark, vi yder i støtte. Det er en ganske omfattende støtte. Det er det dobbelte af dagpenge. Vi står med en unik chance for at få ryddet op i landbrugsordningerne.

Hvis man så kigger på, hvordan man rent faktisk gebærder sig med hensyn til oprydning i landbrugsordninger, kan man jo efter ganske kort tid i Europaudvalget se, at man påvirkes meget af argumenter om franske vine, der ikke alene skal have tilskud til produktionen, men efterfølgende også tilskud til destruktionsen. Man roder sig mere og mere ind i et sæt af regler, hvor man ikke alene fastholder, men udbygger de eksisterende ordninger.

Jeg synes, det er helt afgørende, at man meget snart får tegnet et aftrapningsforløb for de eksisterende landbrugsordninger, som meget hurtigt nærmer de nye landes og de gamle landes landbrugsordninger til hinanden. Jeg forstår godt, at det fra et polsk perspektiv ikke er rart at se på, at man i 10 år i en overgangsperiode skal udkonkurreres af et landbrug med 100 pct. støtte, mens man selv kun får en fjerdedel.

Jeg har hørt det argument, der siger: Jamen, den der høje landbrugsstøtte skal de ikke have, for det er slet ikke godt. Jeg hørte også den danske fødevarerminister udtale sig sådan. Se, det er jo erfarne folk, der taler, og de ved, hvad det kan bringe med sig. Men det er nu lidt flot at stå med det synspunkt fra de etablerede lande, at det, vi får, og som vi fortsat vil have, skal de nye lande ikke have.

Derfor har vi et ønske om, at man ordner det sådan, at de landbrugsforhandlinger sikrer en hurtig aftrapning, hvor man laver et aftalt forløb for nedtrapning af EU's landbrugsordninger.

Den anden vigtige diskussion om ansøgerlandene drejer sig om fordeling af strukturmidlerne, og der er det efter SF's opfattelse vigtigt, at fattigdomsorienteringen styrkes, og at det dermed sikres, at strukturmidlerne flyttes til de nye lande og områder, der er de nye fattige og mindst begunstigede lande efter udvidelsen.

Vi ser tre grunde til, at udvidelsen er så afgørende. Vi skal hjælpe landene igennem en situa-